

Konventionen om barn och ormar

Ulf Nilsson

Artikel 1.

Barn skall aldrig behöva vara rädda för ormar.

Artikel 2.

Barn har alltid funnits,
redan hos de gamla grekerna.
Men de finns framför allt just NU.

Artikel 3.

Det är bråttom.
Om tio år finns dagens barn inte mer.
Alla de gamla små barnen är borta, borta ...

Artikel 4.

Barn är ett folk men de bor *inte* i ett främmande land
utan vistas stadigvarande i landets samtliga kommuner och landsting.

Artikel 5.

Man går på en gata och ser ett hungrigt, frysande barn.
Ger man barnet sin mössa och en påse Nonstop man har i fickan?
Eller frågar man
efter passet och vårdnadshavares årsinkomst?

I de flesta kommuner blir det allt vanligare
med frågor om pass och vårdnadshavares årsinkomst ...

Artikel 6.

Många ormar föds i munhålan.
När man börjar tala
kan de slingra ut i mungipan.
De hänger kvar i ansiktet,
blickstill, kalla ögon, spelande tunga.

Artikel 7.

Barn skall aldrig behöva vara rädda för ormar.

Det var en flicka och hennes lillebror
som till sist inte kunde bo kvar i sitt land.
Där var för farligt och det fanns inget att äta.
De gick över ett berg och genom en öken.
Men när de kom fram möttes de av ormar.
Man sa att de inte fick komma in.
Skulle de nu gå tillbaka genom öknen?

Artikel 8.

Det är så många barn som vandrat genom öknar.
Öknar är vanliga i landets alla kommuner
och gränserna skär kors och tvärs.

Artikel 9.

Ormar finns ibland i flaskor
och i små burkar.
Det räcker att öppna korken
för att de listigt skall slingra sig ut.
Utsläppta kan de skada barn för livet.

Det finns barn som känner sig osynliga.
Och barn som önskar att de var osynliga.

Artikel 10.

Barn skall slippa ha ormar i sängen.
Barn skall ock slippa spindlar med håriga ben.
Barn skall slippa det hopplösa mörkret.

Artikel 11.

Det var ett barn som satt vid en sjukhussäng.
En mamma låg där och log matt.
Pip pip pip, lät det från apparaten bredvid.
En sköterska rullade in en väsande maskin.
Det fanns ormar i mörkret under sängen.

Det mörknade överallt.
Snart ensam i världen ...

Artikel 12.

Barn skall inte leka ensamma med ormar.

Ormar kan finnas överallt,
på skolor – i bänken bredvid
eller kanske på rektorsexpeditionen.
På större eller mindre sjukhus, banker, i mardrömmar ...

Artikel 13.

Anakondor och boaormar är sällsynta.
Nattormar, pestormar, slinkormar och vrålormar
är dock vanligt förekommande.

Artikel 14.

Mitt bland alla bokstäverna i lagboken,
paragrafer, *torde, ej anledning att*,
rör sig ett antal slingerormar.
Mitt bland alla siffrorna på börssidan,
omsatt antal, p/e-tal och senast betalt,
döljer sig ett antal krypormar och glansormar.
Och ett ensamt barn ...

Artikel 15.

Barn skall slippa äta levande ormar.

Köksbordet, tallriken med köttbullar som flög i golvet.

Flaskan som gick sönder. Skriken. Brödkniven.

Det var ett barn som försökte stirra ner i den rutiga duken.

Barn skall slippa äta levande ormar i samtliga kommuner.

Artikel 16.

Det var ett barn som gömde sig under bordet och höll för öronen.

Utanför hördes skott, explosioner och rop från soldater.

Plötsligt sparkades dörren upp, dammiga kängor, kalasjnikov ...

Artikel 17.

I de flesta kommuner hörs de dova explosionerna varje natt.

Artikel 18.

Krig på en svettig huvudkudde.

Ensam i natten.

Väver svarta mardrömmar om stilettermarna.

Ensam, och tvingas dansa med döden.

Artikel 19.

I sprickorna i hörnen slingrar de fram.

I skolorna, på polisstationerna och kommunkontoren.

Sprickorna vidgar sig långsamt.

Och mörkret därinne djupnar.
Vem vågar se in i mörkret?

Artikel 20–37.

Men om ett barn bara skrattar.
Om det kluckande skrattet långsamt växer ...

Artikel 38.

Barn har rätt att kräva att allt ont
skall rullas baklänges och göras ogjort,
att stinkormarna skall tryckas in i munnen igen
och munnen stängas.
Sedan skall bara leendet vara kvar.

Artikel 39.

Att de dammiga kängorna och kalasjnikovarna
och stålormarna skall tvingas ut och dörren skall vara stängd
och det skall bli tyst.
Sedan skall ett annat barn barfota tassa in.

Artikel 40.

Att alla vapen skall skickas tillbaka till vapenfabriken.
Smältas ner som virvelormar, försvinna i den blanka smältytan.
Att blyertsgränserna kors och tvärs på kartan suddas ut.

Artikel 41.

Och varje barn skall få ett vackert namn
som en besvärjelse mot nattormarna.

Artikel 42.

Och i varje barns hjärta vilar allt det goda redan.
Sovande i fosterställning, med lugn andning.
Bara lätt, lätt värme behövs för att väcka det goda.

Artikel 43.

Och tusen idéer och tankar finns därinne,
varma, sovande, gäspande,
hoprullade som mycket små, leende björnar.
Bara någon tänker på dem så vaknar de.

Artikel 44.

Men detta är ingen konvention om poesi!
Detta är en konvention som gäller vardagar klockan 17.05!

Artikel 45.

Det var en pappa som smög sig efter barnet, morrande.
– Hjälp han fångar mig! Pappa bu!
Pappa hahaha! Sluta ki-hi-hi-hi-ttlas. Nu ska *jag* jaga dig ...
Barn bör jagas och skrämmas två till tre gånger i veckan.

Artikel 46.

Alla barn bör vara ledsna och arga inför julfesten
för att pepparkaksgubbens hatt är lite för stor.
De bör känna sig totalt uppgivna inför detta faktum.
Och det skall vara det största problemet de har!
Dessa skrik och denna gråt skall ljuda
en vardag klockan 17.05!

Artikel 47.

Men varje barn skall få en mormor
som stickat en för lång halsduk,
som bakat kakor med kokos
och som har en mössa och en påse Nonstop i fickan.
Alla vuxna bör göra värnplikt som mormor.

Artikel 48–52.

Denna konvention om barn och ormar innehåller
ett politiskt program som är så enkelt:

1. Några tal i läxa.
2. Spela fotboll efteråt.
3. Köttbullar.
4. Titta på tv med mamma, skratta.
5. *Vilken saga vill du läsa?*
6. Borsta tänderna.
7. *Sov så gott min älskling!*

Artikel 53.

Detta sjupunktsprogram
har ingen regering ännu lyckats genomföra.

Det är bråttom innan
alla de gamla, små barnen är borta, borta.

Artikel 54.

Barn skall aldrig behöva
vara rädda för någon sorts ormar
i någon av alla sprickor i världen.